

Psychologická společnost konala 29. března 4. řádnou valnou hromadu, která byla zahájena pietní vzpomínkou na zesnulého prof. dr. Viléma Forstra. Předsedal prof. dr. Fr. Šeracký. Podle zprávy jednatele měla společnost v minulém období 39 členů a konala — kromě 3 výbořových — celkem 12 plenárních schůzí: 24. II. 1932 Váňa, O analytické psychologii; 16. III. Skokan, Goethova psychologie barev; 6. IV. Stejskal, O psychologii na střední škole; 21. IV. Bena, O psychofysické zákonitosti; 18. V. Matoušek, Testy inteligence na vysoké škole; 3. XI. schůze na uctění památky prof. dr. Vil. Forstra (proslovy Šeracký a Váňa); 24. XI. Tříška, O konstrukci spolehlivějších testů inteligence; 14. XII. Meloun, O příštích úkolech experimentálně-grafologického badání; 9. II. 1933 Wechsberg, Individualpsychologie und -Ethik (spolu s Filosofickou jednotou); 22. II. Mudroch, Měření nadprůměrné inteligence; 18. III. Diskuse o psychoanalyse (místo onemocnělého dra Bernfelda, promluví dr. Windholz a pí. Derriová) a 29. III. Tříška, O mentální rychlosti. Podle pokladnickovy zprávy činil příjem společnosti v minulém období 1.395.— Kč, vydání 753.60 Kč, ryzí jmění 2760.60 Kč. Obě zprávy, pokladnickova i jednateleova, byly valnou hromadou schváleny a výboru uděleno absolutorium. Resignujícím pokladníkovi, dru Frant. Soukupovi, vysloven jednomyslně srdečný dík za vzorné vedení knih. Do nového výboru zvoleni: předs. Krejčí, 1. místopř. Šeracký, 2. místopř. Příhoda, jednatel Tříška, poklad. Koutníková, dále Pšenčík, Soukup, Váňa, náhr. Novák a Sekla, revisory účtů Smetáček a Felix Tříška. Nepřítomnému předsedovi, prof. dr. Fr. Krejčímu poslán byl ze schůze srdečný pozdrav.

J. B. Haldane vydal knihu *The Inequality of Man and other Essays* (London, Chatto and Windus, 7/6), kde na jednom místě vyvozuje z materialismu právě opačné důsledky, než na jaké jsme zvyklí: Je

pravděpodobno, že jest možný jen konečný počet živočišných typů, poněvadž — i když je počet možných konfigurací živé hmoty nekonečný — živé bytosti jednájí tak, aby drobné poruchy svého organismu vyrovnaly na stav normální. Nuže, během věčnosti musí každá událost, jejíž pravděpodobnost je dána konečným číslem, nastat nekonečněkrát. Z toho plyne, že každý lidský typ již se vyskytl a ještě vyskytne nekonečněkrát. Je-li ustrojení ducha určeno ustrojením těla, jak tvrdí materialisté, plyne z toho, že „každý typ lidského ducha již nekonečněkrát existoval a ještě bude existovati. Je-li tedy duch determinován tělem, slibuje materialism něco, co se sotva dá odlišit od věčného života. Duch nebo duše se stejnými vlastnostmi jako moje již existovala po nekonečnou dobu v minulosti a ještě bude existovat po nekonečnou dobu v budoucnosti. Tato doba je ovšem přerušována obrovskými intervaly neexistence, ale je to doba nekonečná.“ Tu je materialista vyhozen do povětří vlastním podkopem, poznamenal k tomu anglický kritik.

Charles Andler, jehož jsme tu nedávno vzpomněli, zemřel 31. března v Malesherbes ve Francii. Byl velkým znalcem německé kultury a autorem snad největší existující monografie o Nietzschevi (vyšla v šesti svazcích od 1921 do 1930.) Byl z generace, která rostla a pracovala pod dojmem francouzské porážky z roku 1871 a která se snažila čelit domnělé německé kulturní převaze. Po nynějších událostech v Německu připomeňme jeho slova z knihy *La décomposition politique du socialisme allemand* z r. 1919: „Neštěstí, které leželo na mezinárodním socialismu, byla od r. 1871 teoretická i politická převaha německé strany. Německá strana však nemá praktické zkušenosti s demokracií a nemá o ní proto správného ponětí. A v politice není správných představ, nejsou-li založeny na zkušenosti.“ Z. S.